

Overanklagerne ganske i Almindelighed Myndighed til at gøre Indstilling om at Sagen maa frafaldes, naar han finder, at der efter de i Sagen fremkomne Oplysninger er Anledning til at frafalde den. Hvilken Betydning denne Bestemmelse vil faae, afhænger af den Maade, hvorpaa den vil blive benyttet, men saameget turde dog maaskee være klart, at der let hos Rævningerne kunde udvikle sig en Tilboielighed til altid at finde den Anklagede skyldig, naar Overanklageren ikke havde benyttet denne Myndighed og endnu mere naar Retten havde forkastet hans Indstilling og at i alt Fald Afgjørelsen af faktiske Spørgsmaal vil kunne undrages Rævningerne i et langt større Omfang paa denne Maade, end i Medfør af den tidligere § 264. Endelig skal Ministeriet ikke lade ubemærket at den Kjendelse, hvorved, efter Udvalgets Forslag, Sagen skal kunne bortfalde med Forbehold af ny Sags Anlæg, synes at have megen Lighed med den nu brugelige Frifindelse for videre Tiltale, en Art af Domme, som der neppe turde være Anledning til at bevare, fordi den Anklagede synes berettiget til at fordrø, at Sagen bliver endelig afgjort. Udvalgets Erindringer mod § 264 i det tidligere Udkast og de dertil sig knyttende Bestemmelser om Bevisets Utilstrækkelighed i visse Tilfælde, ere dels rettede mod deres Henfigtsmæssighed, dels af principiel Betskaffenhed. Hvad nu det første Punkt angaaer, kan Ministeriet ikke med Udvalget være enig i, at der skulde være Fare for, at disse Bestemmelser skulde udvikle en Tilboielighed hos Rævningerne til at finde skyldig, naar de Betingelser, der fordres for at kunne erklære skyldig, vare tilstede, eller med andre Ord, i alle de Sager, som forelægges dem. Muligheden af en saadan Fare kunde jo vistnok være tilstede, naar Man lod Bestemmelserne om Bevisets Utilstrækkelighed i visse Tilfælde blive staaende, men istedetfor at tillægge Retten Myndighed til at frifinde i saadanne Tilfælde, paa lagde Formanden at opfordre Rævningerne til at frifinde den Anklagede; disse kunde da, naar ingen saadan Opfordring blev stillet, misforstaae dette saaledes, at Anklagede efter Formandens Mening burde erklæres skyldig. Smidstertid vil

Faren for en saadan Misforstaaelse vistnok neppe være synderlig stor, ligesom da Rævningerne heller ikke behøvede at rette sig efter Formandens formodede Mening, men i alt Fald fjernes den ganske ved Udkastets Bestemmelse, at Retten i de nævnte Tilfælde frifinder den Anklagede og at Sagen saaledes slet ikke kommer for Rævningerne, thi naar det udtrykkeligt indskræpes Rævningerne upartistisk at overveie og prøve alle for og imod den Anklagede fremkomne Bevisligheder og at de kun med frelst Samvittighed kunne stemme for at erklære ham skyldig, naar en fast Overbevisning om hans Brøde er begrundet, faa tør Man dog ikke forudsætte, at de i den Grad skulde misforstaae deres Opgave, at de skulde troe med frelst Samvittighed at kunne erklære skyldig, blot fordi Beviset ikke er saa utilstrækkeligt, at Retten har kunnet unddrage Sagen fra Rævningernes Prøvelse. Det skjønnes heller ikke, at der kan være nogen Fare for at Man ved at opstille saadanne Regler skulde forvirre Begreberne hos Rævningerne, som slet ikke skulle anvende Reglerne, og hvad de retslærde Dommere angaaer, tør Man vel gaae ud fra den Forudsætning, at de ville være i Stand til at begrunde den dem indrømmede Myndighed til det af Loven anviste Omraade.

Endnu staaer den principielle Indvending tilbage, at Bestemmelsen i den tidligere § 264 er stridende mod Rævningeinstitutionens Væsen, og at det ikke gaaer an saaledes at ombytte Rævningernes og Dommernes Roller. Som man ovenfor har søgt at vise, rammer den samme Indvending formentlig den af Udvalget foreslaaede nye Paragraf, men det skal indrømmes, at Sagen ikke herved er afgjort. Der tillægges ganske vist ved den oftnævnte § 264 (nærværende Udkast § 251) de retslærde Dommere Myndighed til at afgjøre et væsentlig faktisk Spørgsmaal, og dersom Man vil drage Grændsen mellem Rævningernes og de retslærde Dommers Kompetence saaledes, at de første afgjøre alle faktiske og de sidste alle retslige Spørgsmaal, saa foreligger her utvivlsomt et Indgreb paa Rævningernes Omraade. Men en saadan skarp Grændse kan, som tidligere bemærket, ikke drages; det bliver i mange Til-